

Een ode aan Francisco de Goya, die toonde dat op genialiteit geen leeftijd staat,
dat een kunstenaar alleen zijn eigen weg moet volgen, en niet wat de samenleving
van hem verwacht...

1

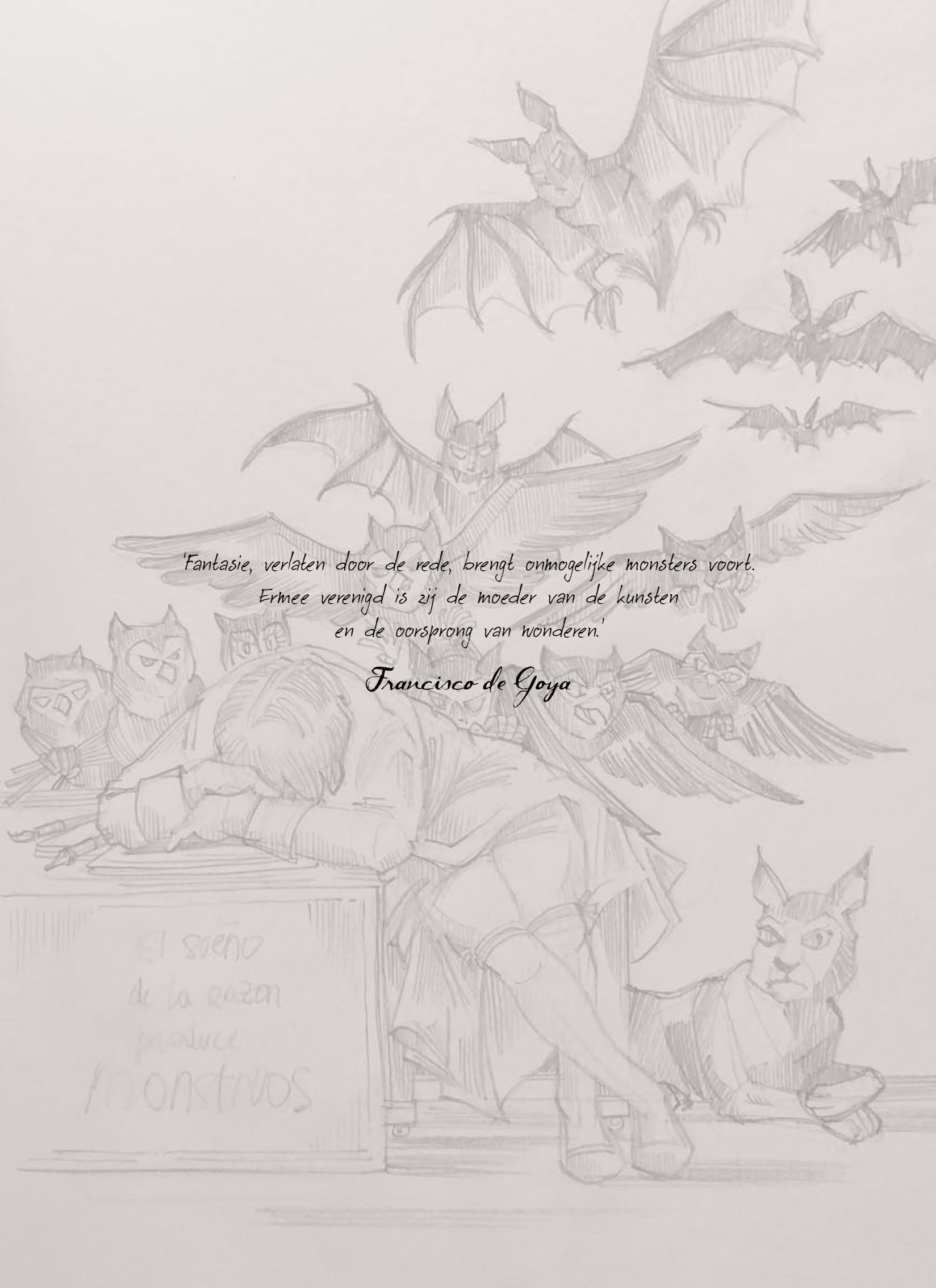
'Een eigenzinnig vakman'

- Francisco de Goya -

Francisco José de Goya y Lucientes werd geboren in 1746 in Aragon.
Hij groeide op in Zaragoza, maar vertrok later naar Madrid, waar hij tweemaal tevergeefs
probeerde toegelaten te worden tot de Koninklijke Academie van Schone Kunsten.

Na een rondreis in Italië in 1770 keerde hij terug naar Spanje.
Vanaf 1771 kreeg hij opdrachten terwijl hij studeerde bij Francisco Bayeu.
Goya trouwde later met diens zus, Jozefa.
Ze kregen samen zeven kinderen, van wie er slechts één volwassen werd.

Gaandeweg werd Goya's werk populair in hofkringen,
waarna hij werd aangesteld als schilder aan het koninklijk hof.

*'Fantasie, verlaten door de rede, brengt onmogelijke monsters voort.
Ermee verenigd is zij de moeder van de kunsten
en de oorsprong van wonderen.'*

Francisco de Goya

*El sueño
de la razón
produce
monstruos*

Wakker.

Weer diezelfde, vreselijke droom.

De Boeman, El Coco, verschijnt uit het niets...

Hij grijpt mijn vrouw en kinderen en sleurt hen, huilend, de duisternis in.

Zowat al onze kinderen stierven zeer jong, vaak bij de geboorte.

Ik hield van hen allemaal... Het gemis is enorm.

Alleen mijn zoon Javier leeft nog.

En mijn vrouw Jozefa...

Zij stierf een paar jaar geleden.

Maar ik ben er liever niet mee bezig.

Ook niet in mijn kunst.

Het zit weg. Ver weg.

Gebroken...

Hier zit ik dan. Het is 1822.

Ik ben in mijn huis aan de rand van Madrid.
'la Quinta del Sordo', het 'Huis van de Dove'...

Ik ben oud... en doof,
Alleen met mijn gedachten...

Als jongeman had ik me nooit kunnen inbeelden dat ik hier zou belanden.

Ik was onverschrokken,
getalenteerd en ambitieus.

Ik wilde rijkdom en luxe.

Ik werkte voor de adel, voor de kerk, voor de burgerij...

Ik wilde roem: 'naam maken'. Eerst in Zaragoza.

Daarna in Madrid natuurlijk..

Dus werkte ik me op, zelfs tot in het koninklijk hof. De wereld lag aan mijn voeten.

Maar plots, in 1792, in Andalusië, werd het me zwart voor de ogen.

Twee maanden lag ik ziek in bed, schreeuwend en kermend.

Ondergedompeld in zwarte visioenen: blind, waanzinnig, doof.

De oorzaak was een raadsel. Maar ik herstelde, als bij wonder. Maar mijn gehoor kwam nooit meer terug.

Tot op dat moment was ik vooral een getalenteerde vakman, maar dat zou veranderen...

BRUOST.